

Вершы

Паэзія

Паэзія – гэта стан душы.

Высокая паэзія ёсць выяўленне Боскага ідэалу.

Нізкая паэзія ёсць адлюстраванне чалавечых страсцяў.

Высокая паэзія ўзвышае чалавека.

Нізкая – разбэшчвае.

2000 г.

Пішу на раніцы

Вясной і летам доўгія дні.
Устаю, як адыходзіць змрок,
І пры адчыненым вакне,
Пакуль у доме сьпяць,
Вершы складаю
Сам для сябе.
О, найлюбшая
мая Беларусь!

2003 г.

Пішу ў дарозе

Паэзія, нібы лякарства.
Як пішаш – і супакойся, і плачаш.
І сьвет здаецца лепшым
Над безданьню трывог.
І ажываюць люстры дзён пражытых,
І летуценьні, мрояў рой,
Дзе ілюзорны сьвет са мной,
Як праўда, існуе, як рай.
Але хто там крычыць за вакном?
Спыняецца мой трамвай.

2003 г.

2002 год

*Чым больш вершаў, тым больш уцякае палітыка. Ра-
зумею, што трэба кідаць. Бо калі не змагацца, то як у
няволі пісаць? Гэтак думваючы, я напісаў:*

Каб прыглядзецца, трэба спыніцца.
А як спынішся – зарастае шлях.
Што рабіць?
Ужо й ландышы адцвілі.

2002 г.

КАМУНІКАТ.ORG

* * *

Цэную ноч,
пакуль вершы пішу,
Травеньскі салавей
несьціхана п'яе.

Час

Вершы пішу.
Пройдзе вельмі шмат часу,
Калі іх прачытаюць.

2006 г.

Пяро

Вершы пішу
аб Радзіме.

Не забыцца б аднак
Абмакнуць мне пяро ў Гаўі,
Што ў вечнасьць плаыве –
Акіян-мора.

2006 г.